

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Inden jeg giver ordet til ministeren, så lad mig lige sige, at man har lov til at komme med en kommentar i en kort bemærkning, uden at det ender med et egentligt spørgsmål, så det er hr. Søren Krarup velkommen til også fremover, altså bare have en ren kommentar, og så er det op til ministeren, om ministeren vil svare på kommentaren eller ej.

Men nu får ministeren ordet, for nu var der i hvert fald et spørgsmål.

(Kort bemærkning).

Justitsministeren (Lene Espersen):

Jamen jeg vil meget gerne svare hr. Søren Krarup, for jeg ved, at hr. Søren Krarup er en meget stor fortaler for ytringsfrihed og synes, at det er væsentligt, at der er meget, meget højt til loftet i det offentlige rum, og jeg deler faktisk den anskuelse med hr. Søren Krarup.

Kl. 15.10

Det, jeg her siger, er jo, at jeg synes også, at der skal være plads til kritik, og der skal være plads til meget, meget kritiske holdninger til den tro, som andre måtte have, og den religion, der står bag.

Der, hvor vandene skilles, er, at jeg synes, at tingene godt kan foregå i en ordentlig tone. Jeg synes, det er helt i orden at kritisere i det offentlige rum. Men jeg synes, det er rigtigt, at vi strafferetligt har et værn, så man ikke benytter sig af latterliggørelse og fornedrelse, når man udtrykker sine holdninger til en given religion. Det er jo der, vandene skilles.

Jeg har fuld respekt for hr. Søren Krarups synspunkt, men jeg tror, det er meget sundt, at der over for folk, der har et stærkt forhold til deres religion, og som føler sig meget berørt af det her, trods alt er visse spilleregler for, hvordan den offentlige debat kører.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Jeg fristes næsten til at sige: Kære fru justitsminister, vil justitsministeren ikke indrømme, at når man skal til at beskytte bestemte følelser og fornemmelser, er vi jo derude, hvor alt flyder? Det vil jo sige, at man med en sådan bestemmelse virkelig kan terrorisere en fri debat.

Martin Luther sagde: Hold hånden i ro, men lad munden være fri. Det er jo elementært i en evangelisk-luthersk kristendom, at der ikke er nogen, der kan tale på Vor Herres vegne, derfor

må man selv stå til regnskab for det, man gør, og man bliver straffet for, at man i handling overtræder en lov.

Her er det jo altså sådan, at man lægger op til virkelig at kunne tyrannisere den offentlige debat, og der er jo ikke grund til at lukke øjnene for det, der er det aktuelle i denne sag, at der ind i Vesteuropa er trængt en religion, som ikke anerkender sondringen mellem åndeligt og verdsligt regimente, og som derfor, som vi har set i Holland, virkelig griber til terror imod de ytringer, som man bliver krænkede af. Og hvad sætter egentlig grænsen?

Når jeg tænker på, hvordan kristendommen – bevar mig vel – blev trådt på, hvorfor skal pludselig så noget være så betydningsfuldt, at man skal begynde at sætte ytringsfriheden ud af kraft?

(Kort bemærkning).

Justitsministeren (Lene Espersen):

Jeg vil sige til hr. Søren Krarup, at på det teoretiske plan kan jeg godt forstå, hvad det er, hr. Søren Krarup giver udtryk for: et værste scenarie for, hvordan tingene kunne udvikle sig.

Mit synspunkt er blot, at jeg synes faktisk, at vi i dag har en fantastisk god og meget, meget bred måde at anskue ytringsfriheden på i Danmark. Man kan sige mangt og meget selv her i Folketinget, uden at der er nogen, der strafferetligt kommer efter en. Der er en meget fri og åbenhjertig debat, og jeg tror, at særlig på følsomme områder er Danmark et foregangsland, fordi vi siger tingene ud i det åbne rum frem for at putte dem og skjule dem, sådan som nogle af vores nabolande gør indimellem. Her tør vi godt tage fat om nældens rod og også diskutere de ubehagelige ting.

Jeg må så også sige, at på trods af at hr. Søren Krarup egentlig argumenterer meget overbevisende for den problemstilling, der kunne vise sig, er der ikke et eneste konkret eksempel på, at der skulle være et problem med, at vi har en blasfemiparagraf.

Jeg tror nærmere, at den ligger som et lille elegant filter for, at man alligevel lige tænker sig om en ekstra gang, når man ytrer sig i det offentlige rum, kommer med den konstruktive kritik, men gør det uden at latterliggøre andre. Jeg har altså ikke noget problem med at stå som vogter for, at man ikke latterliggør hinanden, når man diskuterer med hinanden.